

[Gert Petersen.]

rende inder- og mellemzoner vil fomodentlig de fleste ejere af landbrugsejendomme eller lignende optere for vurdering efter bondegårdsreglen og altså få en udsættelse på 12 år, før de skal erlægge frigørelsesafgift. Det betyder formodentlig, at vi kan forudse, at om en halv snes år godt og vel, i løbet af en periode på 12-14-16 år, kommer der med ét mange penge ind i denne kasse; men indtil da tror jeg ikke man skal vente at få den fond op på de store dimensioner.

Erstatningsbestemmelserne, som er foreslået i by- og landzonelovforslaget, rejser i øvrigt visse finansielle problemer. De har fået også regeringen til at forudse, at man måske ikke altid rigtig kunne få råd til at opretholde de rådighedsbegrænsninger, man pålagde, fordi man ikke kunne udrede erstatningen. Derfor er der åbnet mulighed for ministeren til i de givne tilfælde at trække de pålagte begrænsninger tilbage. Derved må vedkommende plan blive undergravet, men her er det økonomiske dog i hvert fald et mellemværende mellem den pågældende ejer og statskassen. Imidlertid pålægger zoneloven også kommunerne, at der til enhver tid skal være byggemodnet tilstrækkelig jord til dækning af de næste 5 års behov. Det koster penge, og kan alle kommuner klare det? Derfor har vi foreslået, at statens bygge- og boligfond skal ind i billedet, også i lovens tekst. Heller ikke det har man villet høre tale om. Man har sagt, at det var en selvfølge, nærmest en banalitet, men af en eller anden sær grund har man i den grad været modstander af denne banalitet, at man ikke ville se den nedskrevet i lovtæksten. Jeg tror, det skyldes, at det måske slet ikke er en banalitet, men at det har en sammenhæng med den drastiske nedskæring af boligfonden, man har foretaget, og som ifølge det budgetoverslag, regeringen har offentliggjort, stort set skal stå ved magt i de kommende 3-4 år.

Jeg må konstatere, at de ret så beskedne ændringsforslag, der er fremsat fra oppositionens side, har regeringspartierne ikke villet forhandle om. Disse forslag er beskedne, vil jeg sige til hr. Kristen Østergaard, som mente, at de var udtryk for en slags socialdemokratisk omsvingspolitik, som man brugte i opposition. Jeg har tidligere i anden forbindelse været inde på,

men vil gerne i denne forbindelse igen understrege, at de ændringsforslag, som her er fremsat af de to partier i fællesskab, ret nøje svarer til de lovforslag, som ville være fremkommet i den tidligere regerings tid, og som der var enighed om inden for det daværende flertal. Der var andre ting, der var uenighed om, og hvor SF kunne have ønsket at gå længere; men disse ændringsforslag svarer altså temmelig nøje til, hvad der var blevet fremsat og formodentlig blevet lov i Danmark, hvis den tidligere regering ikke var blevet væltet.

Men nu har regeringspartierne altså forhandlet indbyrdes; de har skabt en hårfin balance, så hele molevitten styrter sammen, hvis bare en enkelt mursten flyttes. Det er for mig den eneste forklaring på den absolutte modvilje mod at forhandle om vore ændringsforslag, som man har udvist. Det er ikke nogen solid bygning. Jeg tror, man er meget tilbage for at bruge solide bindeled. Der er sket forbedringer i visse henseender, men det afgørende problem: at sikre fremskaffelse af den rigtigt beliggende jord i den rigtige mængde på det rigtige tidspunkt, bidrager denne lovgivning ikke til at løse, så længe dogmer og tabuer betyder mere end indsigt og sund fornuft.

Jeg vil til slut opfordre regeringspartierne til endnu engang at overveje de ændringsforslag, oppositionen har stillet. Der er endnu tid til at skabe basis for bred enighed om dette jordlovs-kompleks. Hvis man fra regeringspartierne side bliver ved med at sige: „Det må være, som vi har lagt det frem, der kan ikke ændres noget, vi vil ikke diskutere disse ting“ — uanset at der langt ind i regeringspartierne, det ved vi jo, er sympati for de synspunkter, som er fremført fra oppositionens side — vil det være meget vanskeligt for socialistisk folkeparti at tage medansvar for denne lovgivning, selv om vi ikke vil modsætte os den.

Sigsgaard: Forslagene her indeholder på mange punkter forbedringer i forhold til de bestående tilstande. Men der er også svagere dele.

Zoneforslaget koncentrerer sig om økonomi, om, hvordan jorden kan billiggøres osv., og det er selvfølgelig vigtigt. Men det tager sig ikke af det lige så vigtige, nemlig at sikre, at de nye byområder, der bliver